

Arrest

nr. 322 765 van 3 maart 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Valéry TOMAYUM WAMBO
Avenue Louise 441/13
1050 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 27 februari 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van 24 februari 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. OGER, die loco advocaat V. TOMAYUM WAMBO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De feiten die de bestreden beslissing voorafgaan worden in de nota als volgt samengevat:

“Verzoeker, van Senegalese nationaliteit, diende op 20.06.2023 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Hij werd verzocht zich in het kader van dat VIB op 22.09.2023 bij het Bestuur aan te melden. Hij kwam echter niet opdagen en gaf hiervoor, binnen de gestelde termijn, geen rechtvaardiging voor.

Op 16.10.2023 werd de afstand van het VIB verondersteld en werd de CGVS hiervan op de hoogte gebracht. Verzoeker werd op 04.01.2024, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten.

Hij werd op 13.03.2024 uitgenodigd voor een opvolggesprek met de ICAM-coach op 28.03.2024. Hij kwam echter niet opdagen en nam geen contact met het Bestuur om zijn afwezigheid te rechtvaardigen.

Hij werd op 30.04.2024 opnieuw uitgenodigd voor een gesprek met de ICAM-coach op 03.06.2024.

Op 07.05.2024 voerde het Bestuur een huisbezoek uit teneinde na te gaan of verzoeker wel degelijk op het aangegeven adres verbleef. Er bleek niemand aanwezig te zijn en verzoekers naam stond niet op de deurbel vermeld. Ondervragingen van de burens leverde tegenstrijdige verklaringen op m.b.t. de personen die op het adres zouden verblijven, waardoor niet kon worden vastgesteld of verzoeker al dan niet effectief op het opgegeven adres zou verblijven.

Op 03.06.2024 besliste het Bestuur om een einde te stellen aan het coaching traject. Op 17.02.2025 werd aan de politie van de politiezone Brussel opdracht gegeven om na te gaan of verzoeker al dan niet op het opgegeven adres verbleef. Er werd tevens gesteld dat er voor hem een plaats in het gesloten centrum was gereserveerd van 24.02.2025 tot 26.02.2025.

Verzoeker werd op 24.02.2025 aangetroffen op de openbare weg te Elsene. Hij werd door de politie gehoord en vulde hiertoe een vragenlijst hoorrecht in die hij ondertekende".

1.2. Op 24 februari 2025 treft verweerder een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de eerste bestreden akte, die als volgt luidt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Brussel-Hoofdstad/Elsene op 24.02.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam: N(...)

voornaam: A(...) B(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: G(...)

nationaliteit: Senegal

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart tijdens zijn hoorrecht van 24.02.2025 dat hij twee broers heeft in Frankrijk en een broer in België. Hij verklaart bij zijn broer in België te wonen. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes broer kan betrokkene regelmatig komen bezoeken in Senegal en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Senegal vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene verklaart geen partner of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 13.03.2024, 28.03.2024 en 03.06.2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Betrokkene bood zich niet meer aan voor de opvolggesprekken van 28.03.2024 en 03.06.2024. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 09.01.2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'. Betrokkene verklaart op 24.02.2025 dat het probleem is dat hij zijn familie in Senegal niet financieel kan helpen omdat hij daar geen werk heeft. Hij verklaart dat door hier in België te werken, hij zijn familie financieel kan helpen. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Senegal een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Op 20.06.2023 heeft de betrokkene een asielaanvraag ingediend. Hij is echter niet verschenen op het interview waarvoor hij werd uitgenodigd in het kader van zijn asielaanvraag. Daaruit wordt afgeleid dat betrokkene zijn asielaanvraag niet verder wenst te zetten en dat hij afstand van zijn asielaanvraag heeft gedaan. Er is dus geen sprake van een schending van artikel 3 EVRM.

Betrokkene verklaart op 24.02.2025 geen ziektes te hebben die hem belemmeren te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding (...)

1.3. Op dezelfde dag treft verweerder een inreisverbod voor 2 jaar. Dit is de tweede bestreden akte.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota is de vordering onontvankelijk voor zover ze wordt ingediend tegen het inreisverbod (tweede bestreden beslissing). In zijn arrest van 18 oktober 2018 heeft het Grondwettelijk Hof inderdaad duidelijk gesteld dat "tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is" (GwH, 18 oktober 2018, nr. 141/2018, nr. B.10).

2.2. De Raad neemt akte van verzoekers opwerping in het verzoekschrift dat de vordering niet gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, die in de bestreden bijlage 13 septies vervat ligt. De Raad heeft inderdaad in dit verband geen rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor zover ze ontvankelijk is.

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”*

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die dit dringend karakter onderuit halen. Verwerende partij betwist het uiterst dringende karakter van de vordering ook niet in haar nota met opmerkingen. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het, gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori tot de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan.

3.3.2. In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpt verzoeker op:

- « de la violation de l'article 41§1er des lois coordonnées du 18 juillet 1966 sur l'emploi des langues en matière administrative ;
- de la violation des articles 62, 74/11 et 74/13 de la loi du 15 décembre sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;
- de la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à l'obligation formelle des actes administratifs ;
- de la violation de l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ;
- de la violation de l'article 3 de la CEDH ;
- La violation des principes généraux de droit administratif de bonne administration, en ce qu'il se décline en devoir de minutie, de prudence, de précaution qui impose à l'autorité administrative de préparer avec soin une décision administrative, de l'obligation de procéder à un examen concret, complet, attentif, loyal et sérieux des circonstances de la cause, du respect des droits de la défense, du principe audi alteram partem, du droit d'être entendu et de l'erreur manifeste d'appréciation ; ».

Hij betoogt als volgt :

« a) Sur la violation de l'article 41 des lois coordonnées du 18 juillet 1966 sur l'emploi des langues en matière administrative

L'article 41§1er des lois coordonnées sur l'emploi des langues en matière administrative énonce :

« Les services centraux utilisent dans leurs rapports avec les particuliers celle des trois langues, dont ces particuliers ont fait usage » ;
Selon le prescrit de la disposition précitée, dans les services dont l'activité s'étend à tout le pays, la langue utilisée dans les rapports avec les particuliers est celle des trois langues dont le particulier a fait usage ;
Cette disposition impose aux autorités centrales de rédiger leurs actes dans la langue utilisée par les particuliers ;

En l'espèce, il convient de préciser que le requérant vit actuellement au Portugal et est venu en Belgique dans le cadre d'une visite familiale ;

Suite à un contrôle de police alors qu'il allait faire ses courses en vue de retourner au Portugal où il vit et y travaille, le requérant a été privé de liberté pour défaut de documents d'identité et conduit au poste de police d'Ixelles où il sera brièvement auditionné sans présence d'un interprète ;

Encore faut-il préciser, non sans importance, que la langue utilisée lors de son audition était le français ;

Bien plus, c'est sur base de cette audition sommaire que la partie adverse s'est fondée pour prendre les décisions querellées ;

La protection des libertés individuelles implique que l'étranger soit effectivement informé, dans une langue qu'il comprend, à tous les stades de la procédure, des décisions prises à son encontre ;

Pourtant, force est de constater que les décisions querellées sont exclusivement rédigées en néerlandais, langue que ne comprend, ni ne parle le requérant ;

Dans une affaire quasi similaire, il a été jugé que le moyen pris de la violation des articles 41, § 1er, et 58 des lois coordonnées du 18 juillet 1966 est fondé lorsque la procédure d'examen de la recevabilité d'une demande de reconnaissance de la qualité de réfugié s'est déroulée en néerlandais alors que le candidat réfugié avait fait usage de la langue française⁷ ;

Dès lors que le particulier fait usage d'une langue précise dans ses rapports avec l'administration, son dossier doit être intégralement rédigé en cette langue⁸ ;

L'audition ayant eu lieu en français, les décisions prises en néerlandais par la partie adverse, violent les droits de la défense du requérant et partant, violent les lois coordonnées sur l'emploi des langues en matière administrative ;

Au regard de ce qui précède, les décisions querellées doivent être annulées dès lors que le moyen est fondé en cette branche ;

b) Sur la violation des articles 62, 74/11 et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, violation de l'article 41 de la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, ainsi que des principes généraux de droit, tirés de l'erreur manifeste d'appréciation, du devoir de minutie, de prudence, de précaution et du principe selon lequel, l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant en considération tous les éléments pertinents de la cause, du respect des droits de la défense

Il convient de rappeler, à titre liminaire, que l'obligation du contrôle de la motivation d'une décision prise par une autorité administrative consiste à opérer une double vérification :

- La première relative à l'existence au sein de l'instrumentum de l'acte administratif d'une motivation en ce entendu la mention du fondement juridique de la décision ainsi que les éléments de faits pris en compte pour justifier la décision prise ;

- La seconde consiste à vérifier si au terme des éléments pris en compte par l'administration, (laquelle doit au demeurant prendre en considération tous les éléments de la cause), cette dernière a procédé à une appréciation largement admissible, pertinente et non déraisonnable des faits qui lui sont soumis ;

La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs prévoit :

« Article 2. Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle.

Article 3. La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate » ;

Le moins que l'on puisse dire est que la motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est à dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent les fondements de cet acte ;

Encore faut-il préciser, non sans importance, que Le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration « à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité » et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs »⁹ ;

Votre Conseil a jugé que le contrôle juridictionnel de la motivation d'un acte qui doit être motivé en la forme ne porte pas seulement sur l'existence d'une motivation ; que la motivation doit être adéquate et que le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est à dire sur l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs¹⁰ ; Le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de la contester en justice¹¹ ;

A la lecture des travaux préparatoires à l'adoption de cette loi, les auteurs de celle-ci estiment que l'exigence ainsi consacrée présente divers avantages ;

« A l'administré, la motivation procure la possibilité d'être informé des motifs de l'acte administratif en même temps qu'elle lui permet de pouvoir discuter en toute connaissance de cause avec son auteur, de manière à éventuellement pouvoir 'aménager' la décision. En cas de recours, le requérant informé des motifs d'un acte contesté sera plus à même d'organiser ses moyens. Enfin, elle constitue le gage d'un examen sérieux et impartial de l'affaire. Envisagé du côté de l'administration, la motivation a pour effet de rendre les relations avec les administrés plus aisées en permettant à l'autorité d'user de plus de persuasion que de coercition. De plus, elle facilite le contrôle exercé par l'autorité supérieure ou de tutelle sur l'autorité subordonnée »¹² ; Au sens de l'article 3, al. 1er de la loi du 29 juillet 1991, « La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision » ;

Concernant la portée de l'obligation de motivation formelle, le Conseil de céans a déjà pu préciser dans un arrêt du 29 juin 2010¹³ que :

« L'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité en vertu de diverses dispositions légales, n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par la requérante, mais n'implique que l'obligation d'informer la requérante des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué, sous réserve toutefois que la motivation réponde, fut-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels de l'intéressée » ;

En outre, il a été jugé que :

« L'objectif de la motivation formelle consiste à informer l'administré des raisons pour lesquelles la décision a été prise de telle sorte qu'il puisse, au moyen des voies de droit mise à sa disposition, se défendre contre cette décision en montrant que les motifs qui lui sont révélés par la motivation ne sont pas fondés »¹⁴ ;

La régularité de la motivation de la décision entreprise constitue un élément essentiel de sa légalité ;

D'ailleurs, L'article 62§2 de la loi du 15.12.1980 prévoit quant à lui que « les décisions administratives sont motivées ... » ;

Comme le rappelle Votre Conseil dans un arrêt du 11 juillet 2019¹⁵ :

« L'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ces motifs.

Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » ;

Pour rencontrer les obligations de motivation, il faut que :

« La décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet »¹⁶;

En ce qui concerne le principe de bonne administration, il impose à toute administration soucieuse d'agir et, en particulier d'exercer son pouvoir d'appréciation, comme le ferait une administration normalement diligente, raisonnable et veillant au principe de légalité ;

Par « erreur manifeste d'appréciation », il faut entendre un élément que le juge prend en compte pour contrôler une décision prise par l'administration. Il s'agit d'une erreur grossière, flagrante, repérable par le simple bon sens et qui entraîne une solution choquante dans l'appréciation des faits par l'autorité administrative ;

Il y a donc erreur manifeste d'appréciation en cas de disproportion manifeste entre la décision et les faits qui l'ont provoquée. Le juge administratif a donc imaginé cette théorie jurisprudentielle afin d'étendre leur contrôle sur le pouvoir discrétionnaire de l'administration ;

L'erreur manifeste d'appréciation constitue une violation du principe général du raisonnable, lequel interdit à l'autorité d'agir contre toute raison ;

Dans un arrêt du 23 février 1996, le Conseil d'Etat a jugé que le devoir de minutie :

« (...) impose à l'administration de veiller, avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de pouvoir prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause »¹⁷ ;

Comme indiqué ci-avant, ce devoir requiert de l'administration qu'elle procède à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision ;

Le moins que l'on puisse dire est que l'ensemble des conditions liées au devoir de minutie sont essentielles afin de garantir une décision conforme au principe de légalité ;

En ce qui concerne le principe de prudence, il a été jugé que :

« L'obligation matérielle de prudence requiert que lors de la préparation et de la prise d'une décision des autorités, tous les facteurs et circonstances pertinents soient soupesés. La prudence lors de la découverte des faits et l'exigence d'un examen prudent constituent un élément essentiel de droit »¹⁸

En l'espèce, le requérant considère que les décisions querellées ne sont pas adéquatement motivées ;

En effet, en ce qui concerne l'ordre de quitter le territoire (annexe 13septies) quant au motif et de l'absence d'un délai pour quitter le territoire, il est précisé que le requérant n'a pas déféré à l'ordre de quitter le territoire pris à son encontre le 09.01.2024, de même qu'il n'aurait pas donné suite aux rendez-vous du coach Icam ;

La partie adverse prétend également qu'il existe, dans le chef du requérant, un risque de fuite au sens de l'article 74/14, de la loi précitée ;

Le moins que l'on puisse dire est que cet élément n'est étayé par aucun élément, ni explication ;

En ce qui concerne le motif de la reconduite à la frontière, force est de constater que cela procède du même argument selon lequel le requérant ne disposerait pas de documents requis et qu'il existerait un risque de fuite dans son chef ;

Concernant la décision d'interdiction d'entrée (annexe 13sexies), il est fait grief au requérant de séjourner illégalement sur le territoire et de n'avoir pas respecté l'ordre de quitter le territoire du 09.01.2024 ;

Comme rappelé ci-avant, il découle du principe général de soin et de minutie qu'« aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer » ;

Il a été jugé que :

« le principe audi alteram partem » impose à l'administration qui désire prendre une mesure grave contre un administré d'entendre ce dernier pour lui permettre de faire valoir ses observations quant à ladite mesure ; que ce principe rencontre un double objectif : d'une part, permettre à l'autorité de statuer en pleine et entière connaissance de cause et, d'autre part, permettre à l'administré de faire valoir ses moyens compte tenu de la gravité de la mesure que ladite autorité s'apprête à prendre à son égard »¹⁹

Sous toute réserve, force est de constater que la partie adverse n'a pas invité le requérant à faire valoir ses moyens, avant la prise de la seconde décision querellée (interdiction d'entrée) ;

Le requérant tient à préciser que son audition a été effectuée de façon sommaire, sans lui laisser la possibilité de faire valoir des éléments qui auraient pu influencer de manière significative les décisions querellées ;

A cet égard, le requérant s'en réfère à l'arrêt, du conseil de céans, rendu dans un cas similaire et selon lequel :

« La circonstance que, le 15 janvier 2024, la partie requérante ait complété un document intitulé « Formulaire confirmant l'audition d'un étranger » et que, le 16 janvier 2024, elle ait été entendue par la police fédérale, n'implique pas qu'elle ait, de ce fait, exprimé également son opinion à propos d'une éventuelle interdiction d'entrée. Dès lors que l'interdiction d'entrée était de nature à affecter de manière défavorable et distincte de l'ordre de quitter le territoire les intérêts de la partie requérante, son droit à être entendue impliquait que la partie défenderesse l'invite à exposer également son point de vue au sujet de cette interdiction avant de l'adopter, quod non en l'espèce. En effet, ni le 15 janvier 2024, ni le 16 janvier 2024, la partie requérante n'a spécifiquement été entendue sur la délivrance d'une éventuelle interdiction d'entrée, le document intitulé « Formulaire confirmant l'audition d'un étranger » précisant au contraire que « l'étranger a été informé via la fiche informative ci-jointe concernant la mesure [sic] d'éloignement forcé que l'autorité souhaite lui imposer ». En l'occurrence, la partie requérante expose que si elle avait été entendue par la partie défenderesse avant la prise de la seconde décision attaquée à son encontre, elle aurait pu faire valoir que « l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 impose à la partie adverse de prendre en considération toutes les circonstances propres à chaque cas d'espèce. Partant, il convient, dans le cadre du droit d'être entendu du requérant, de lui demander quelles sont ses circonstances particulières qui s'opposeraient à l'adoption d'une telle mesure. En l'espèce, le requérant se réfère à ce qui est exposé supra en ce qui concerne l'obligation de la partie adverse de le protéger quant aux conséquences de violences subies sur le milieu du travail, en application des articles 3 et 8 de la CEDH, qui contiennent des obligations procédurales qui, sinon contenues dans ces dispositions, ressortent à tout le moins des articles 6 et 13 de la CEDH ».

Sans se prononcer sur ces éléments, le Conseil ne peut que constater qu'en ne donnant pas à la partie requérante la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue avant l'adoption de la seconde décision attaquée, qui constitue une décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, la partie défenderesse n'a pas respecté le droit à être entendue de la partie requérante. »20 ;

Dès lors que « l'interdiction d'entrée est un acte ayant une portée juridique propre qui ne se confond pas avec celle de l'ordre de quitter le territoire, même si elle peut être qualifiée de mesure accessoire par rapport à un ordre de quitter le territoire »21, il appartenait à la partie adverse d'inviter le requérant à faire valoir son droit « d'être entendu avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre »22 ;

En outre, le requérant tient à préciser que s'il avait été entendu, il aurait pu faire valoir que la demande de protection internationale introduite en date du 20.06.2023 n'avait pas été suivie car il avait quitté la Belgique pour s'établir au Portugal où il a pu obtenir une opportunité de travail qui lui permettrait de régulariser sa situation de séjour ;

D'ailleurs, le conseil du requérant a transmis, à la partie adverse, en date du 26.02.2025, des documents permettant de fournir plus amples informations sur sa situation administrative au Portugal ; (Pièces 5, 6, 7, 8, 9, 10)

Au regard de ce qui précède, il appert que les décisions querellées ne sont pas suffisamment motivées et qu'il n'a pas été tenu compte de tous les éléments pertinents de la cause et propres à la situation du requérant ;

c) Sur la violation de l'article 3 CEDH

L'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme prévoit que :

« Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ».

Cette disposition impose une attitude pro active, à savoir qu'une instruction soit menée sur le risque réel de violation évoqué, de manière approfondie et rigoureuse ;

L'autorité administrative doit mener une enquête appropriée et approfondie afin de vérifier qu'une personne en voie d'expulsion ne se verra pas soumise, dans le pays de renvoi, à un risque de violation de l'article 3 de la CEDH ;

Le risque réel de violation de l'article 3 de la CEDH doit donc être évalué sur base d'une enquête rigoureuse et approfondie de sorte que tout doute raisonnable relatif au risque de violation de la disposition précitée puisse être effectivement écarté. Cette enquête doit en effet « permettre d'écarter tout doute, aussi légitime soit-il, quant au caractère mal-fondé d'une demande de protection et, ce, quelle que soit l'étendue des compétences de l'autorité chargée du contrôle »23 ;

En l'espèce, il ressort des arguments vantés par la partie adverse, en termes de motivation, que le requérant avait introduit une demande de protection internationale en Belgique, en date du 20.06.2023 et laquelle demande n'avait pas été suivie en manière telle qu'un ordre de quitter le territoire avait été pris à son encontre ;

En dépit du fait que la procédure initialement introduite en Belgique par le requérant n'ait pas été poursuivie, il n'en demeure pas moins que les raisons et les craintes ayant justifiées celle-ci sont toujours d'actualités ; Toute tentative d'éloignement du requérant vers son pays d'origine serait constitutive d'une violation de la disposition précitée ;

3.3.3. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling heeft immers betrekking op een inreisverbod. In dit verband volstaat het te verwijzen naar het gestelde in punt 2.1.

3.3.4. In wat als een eerste onderdeel kan beschouwd worden, werpt verzoeker de schending op van artikel 41 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken (hierna: de Taalwetten Bestuurszaken). De Raad bekijkt dit enkel voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden akte Voor wat betreft de tweede bestreden beslissing verwijst de Raad naar het gestelde in punt 2.1.

3.3.4.1 De geschonden geachte bepaling kan *in casu* geen toepassing vinden. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 41, §1, van de Taalwetten Bestuurszaken luidt immers als volgt:

“De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

3.3.4.2. De Raad stipt samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen aan dat de eerste bestreden akte een verwijderingsmaatregel betreft die geenszins een antwoord biedt op een aanvraag van verzoeker, waarbij deze laatste zich ten opzichte van het bestuur van een bepaalde landstaal zou hebben

bediend. Het gegeven dat verzoeker zich in het Frans heeft uitgedrukt bij zijn gehoor door de politie alvorens de eerste bestreden akte getroffen werd, betekent niet dat artikel 41, §1 van de Taalwetten Bestuurszaken in dit geval van toepassing is.

Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de bestreden beslissing beschouwd dient te worden als een ambtshalve 'politiemaatregel' en niet als een 'akte' waarvan verzoeker als particulier het gebruik van een bepaalde taal kan afdwingen (cf. RvS 10 februari 2006, nr. 154.741; RvS 3 september 1999, nr. 82.183).

Voorts kan de Raad verweerder geheel volgen wanneer deze in zijn nota opwerpt:

“Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de beslissing ter kennis is gebracht door een inspecteur van de politiezone Brussel en dus in Brussel-Hoofdstad. Conform artikel 39, § 1, van de Taalwet Bestuurszaken dient de verwerende partij, als centrale dienst, zich in haar betrekkingen met de gewestelijke en plaatselijke diensten uit Brussel- Hoofdstad, te gedragen naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling:

Artikel 17 §1 B-1° van de Taalwet in Brussel-Hoofdstad luidt als volgt:

“§ 1. In zijn binnendiensten, in zijn betrekkingen met de diensten waaronder hij ressorteert en in zijn betrekkingen met de andere diensten van Brussel-Hoofdstad gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgend onderscheid :

(...)

B. Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en :

1° een ambtenaar van de dienst betreft : de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtal;”

De beslissing dient derhalve genomen te worden in de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen, of, indien hij geen toelatingsexamen deed, in zijn hoofdtal, waarbij de taalrol bepalend is. In casu werd de bestreden beslissing genomen door attaché A. Boodts. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit zou kunnen blijken dat attaché Bpoodts, die zich van het Nederlands heeft bediend, geen deel zou uitmaken van de Nederlandse taalrol. De bestreden beslissing is dus op wettige wijze in het Nederlands genomen”.

3.3.4.3. Voor zover dient begrepen te worden dat verzoeker verwijst naar een eerder ingediende verzoek om internationale bescherming (VIB) dat in het Frans zou verlopen zijn, wijst de Raad er voor de volledigheid op dat de eerste bestreden akte geen daaropvolgende beslissing tot verwijdering is zoals bedoeld in artikel 51/4, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Blijkens het administratief dossier werd op 4 januari 2024 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) getroffen nadat verzoeker niet komen opdagen was voor zijn asielinterview. Deze verwijderingsmaatregel, die op dezelfde dag aangetekend verstuurd werd naar verzoekers toenmalige gekozen woonplaats, is wel een “daaropvolgende” beslissing tot verwijdering na een asielprocedure. Verzoeker heeft deze beslissing niet aangevochten.

Het eerste onderdeel van het middel is derhalve voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.3.5. Voor wat betreft het tweede onderdeel van het middel, bekijkt de Raad dit enkel voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden akte. De kritiek is grotendeels gericht tegen de tweede bestreden beslissing. In dit verband verwijst de Raad opnieuw naar het gestelde in punt 2.1.

3.3.5.1. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet gaat de Raad ervan uit dat hij de schending van §2 van dit artikel beoogt aan te voeren. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in deze bepaling en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens zijn in hun verschillende componenten duidelijk gemotiveerd in feite en in rechte. Verweerder heeft duidelijk tot uiting laten komen waarom hij toepassing maakt van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Hij motiveert in dit verband over de elementen die verzoekers zaak kenmerken. Ook motiveert verweerder in het licht van de elementen vermeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet alsook in het licht van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Verzoeker legt niet uit waarom de motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de bovenvermelde bepalingen. Het gegeven dat de beslissing tot

terugleiding naar de grens mogelijks motieven herneemt die reeds figureren in het bevel om het grondgebied te verlaten houdt niet in dat deze beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet, temeer daar verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motieven van de eerste bestreden akte en tevens opwerpt dat ze getuigt van een manifeste beoordelingsfout, van de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging en van het recht op gehoor. De Raad kan zich, voor wat betreft de draagwijdte van dit alles, aansluiten bij de lange theoretische overwegingen die in dit verband in het verzoekschrift worden geuit.

3.3.5.2. Als concrete kritiek leest de Raad dat het risico op onderduiken niet gestaafd wordt door enig element (*"n'est étayé par aucun élément"*).

In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kan gelezen worden:

"Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 13.03.2024, 28.03.2024 en 03.06.2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Betrokkene bood zich niet meer aan voor de opvolggesprekken van 28.03.2024 en 03.06.2024. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 09.01.2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing".

Hieruit blijkt duidelijk dat verweerder niet zomaar poneert dat er sprake is van een risico op onderduiken.

De concrete feitelijke vaststellingen vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker doet geen enkele moeite om de concrete motieven weerleggen waardoor ze overeind blijven.

3.3.5.3. De afwegingen die verweerder voorts maakt in het licht van artikel 8 EVRM vinden steun in het *"Formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling"* van 24 februari 2025 waarnaar de eerste bestreden akte in zijn aanhef verwijst. Verzoeker doet ook hier geen enkele moeite om de concrete motieven te weerleggen, waardoor ze overeind blijven.

3.3.5.4. Voorts blijkt uit het voormeld formulier dat verzoeker, op de vraag waarom hij in België is, heeft geantwoord dat hij een broer heeft in Portugal en in België en dat hij deze soms komt helpen bij verhuizingen. Hieruit blijkt dat verzoeker gehoord werd alvorens de bestreden akte getroffen werd en dat hij kon zeggen wat hij te zeggen had over Portugal en dat verweerder hiermee rekening heeft gehouden. Minstens houdt verzoeker het tegendeel niet voor. Een schending van de rechten van verdediging, het recht op gehoor en artikel 41 van het Handvest blijkt dan ook niet. Verzoeker ontwikkelt thans in het verzoekschrift dat, mocht hij gehoord geweest zijn door verweerder, hij zou meegedeeld hebben dat hij België verlaten heeft om zich in Portugal te vestigen waar hij een opportuniteit had om te werken en om zijn situatie te regulariseren. Hij voegt in dit verband stukken bij het verzoekschrift. Ten eerste legt verzoeker niet uit waarom hij tijdens zijn gehoor door de politie op 24 februari 2025 niet reeds zijn situatie in Portugal kon uitleggen. Ten tweede kan verweerder niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met elementen die verzoeker niet heeft meegedeeld tijdens zijn gehoor. Ten derde wijst de Raad erop dat de eerste bestreden akte niet verhindert dat verzoeker zich begeeft naar Portugal voor zover hij beschikt over de nodige documenten om naar daar te gaan. Hierin kan immers duidelijk gelezen worden: *"wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven"*. Dit houdt naast een verblijfstitel ook een geldig nationaal paspoort in, wat thans nog steeds niet voorligt.

Het tweede middelonderdeel is derhalve voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.3.6 In een derde middelonderdeel ontwikkelt verzoeker de schending van artikel 3 EVRM. Hij betoogt concreet dat hij alhier op 20 juni 2023 een VIB heeft ingediend, dat deze niet voortgezet werd maar dat zijn vrees voor vervolging desondanks nog altijd actueel is.

3.3.6.1. Verzoeker kan echter niet gevolgd worden in zijn betoog. Uit het bovenvermeld “*Formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling*” van 24 februari 2025 blijkt dat hij verklaard heeft eerder in België een VIB te hebben ingediend maar dat hij op het moment dat het gehoor zou plaatsgrijpen in dit verband, in Nederland aan de slag was. Op de vraag of er een reden is waarom hij niet terugkeerde naar het herkomstland, antwoordde verzoeker dat hij aldaar zijn familie niet financieel kan ondersteunen omdat hij daar geen werk heeft. Door in België te werken kan hij ze wel deze ondersteuning bieden zo verklaarde verzoeker. Verder verklaarde hij niet te lijden aan een aandoening of ziekte die hem belemmert om terug te keren naar zijn land van oorsprong.

3.3.6.2. Gezien het voormelde kan de Raad de volgende overwegingen in de bestreden akte niet strijdig met artikel 3 EVRM achten:

“Betrokkene verklaart op 24.02.2025 dat het probleem is dat hij zijn familie in Senegal niet financieel kan helpen omdat hij daar geen werk heeft. Hij verklaart dat door hier in België te werken, hij zijn familie financieel kan helpen. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Senegal een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Op 20.06.2023 heeft de betrokkene een asielaanvraag ingediend. Hij is echter niet verschenen op het interview waarvoor hij werd uitgenodigd in het kader van zijn asielaanvraag. Daaruit wordt afgeleid dat betrokkene zijn asielaanvraag niet verder wenst te zetten en dat hij afstand van zijn asielaanvraag heeft gedaan. Er is dus geen sprake van een schending van artikel 3 EVRM.

Betrokkene verklaart op 24.02.2025 geen ziektes te hebben die hem belemmeren te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn”.

3.3.6.3. Ook thans concretiseert verzoeker niet waarom hij het risico loopt op een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM, indien blijkt dat hij moet terugkeren naar Senegal. Het volstaat te dezen niet om te verwijzen naar een VIB dat afgesloten werd omdat hij niet is komen opdagen en louter te poneren dat de vrees desondanks nog actueel is. Uit het gehoor van verzoeker blijkt duidelijk dat verzoekers eerste beweegreden van zijn verblijf in België, niet zozeer is om bescherming te zoeken voor een vrees voor vervolging in Senegal maar wel om te werken, om zijn broer te helpen met verhuizingen en zo zijn familie in Senegal financieel te ondersteunen.

Het derde middelonderdeel is derhalve niet gegrond.

3.3.7. De Raad concludeert dan ook dat het middel voor zover ontvankelijk, ongegrond is en derhalve niet ernstig is.

3.4. De vaststelling dat niet voldaan is aan de voorwaarde inzake het ernstig middel volstaat om de ingestelde vordering te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend vijftientwintig door:

M. EKKA,

T. ALLISON,

De griffier,

T. ALLISON

kamervoorzitter,

toegevoegd griffier.

De voorzitter,

M. EKKA